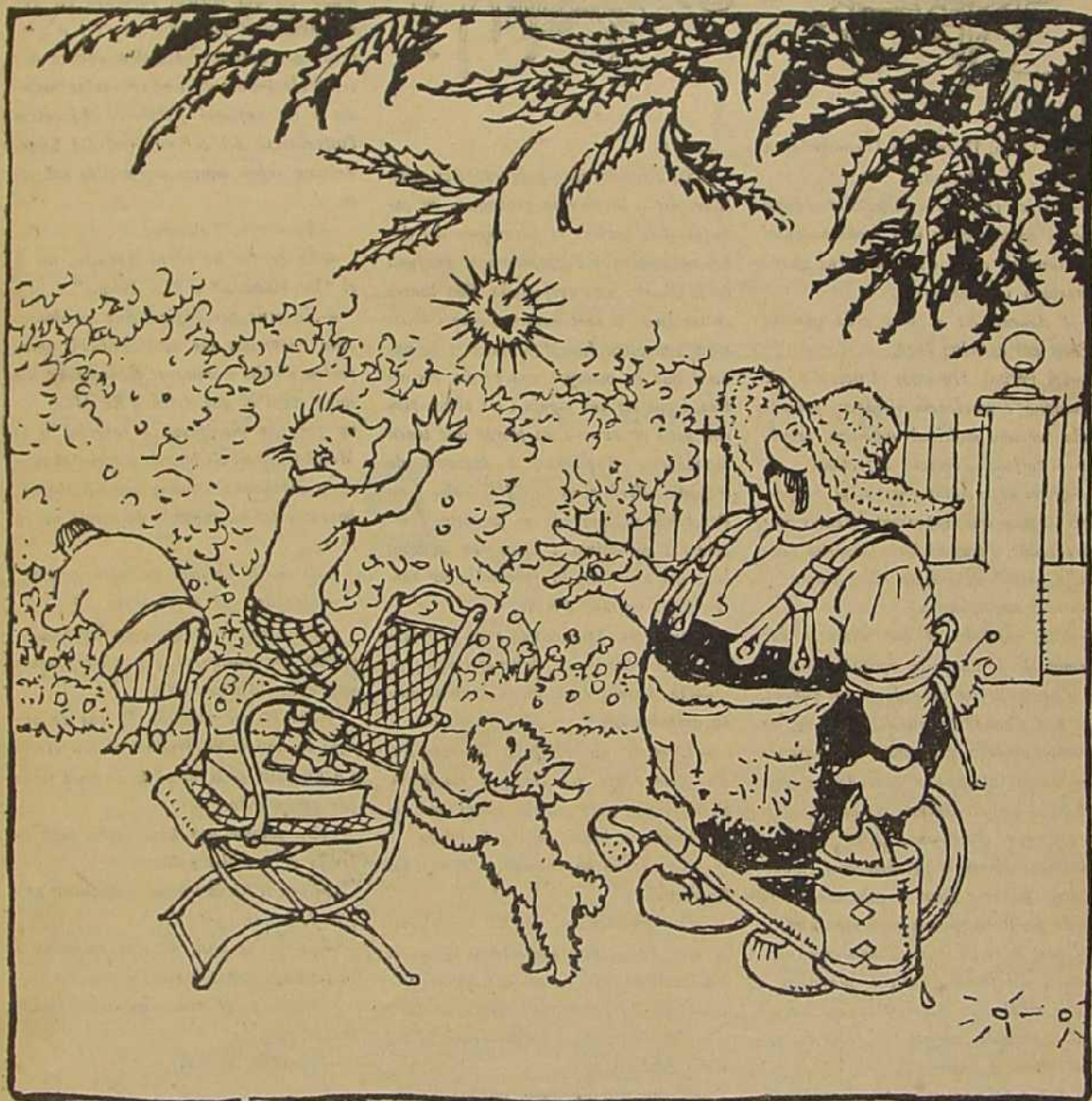

EL Sr.

DAIXONSES

LLIÇONS DE COSES

—No la toquis aquesta castanya, que punxa! I a més a més ja caurà de madura!

20 cts.

A I, SR. DAIXONSES l'acompanyo en el sentiment.

—Que es ferereix a la batalla sempre èpica i cada vegada més transcendental i ecotòmbica entre els sempiterns rivals Barcelona i Espanyol?

—I doncs? Es el més gros que ha succeït del dissabte ençà.

—En veritat. Ha estat el desenllaç de la magna competència cièdopea, presenciada per una multitud imponent, frenètica i colpida d'emoció espectant.

—Quan al resultat pràctic, si, senyor, però sàpiga que representa l'encis immarcescible d'una victòria superba l'actuació global de l'equip blau grana.

—Gols són trumfos!

—Ah, naturalment que d'aquest xoc formidable i d'aquesta epopeia episòdica n'ha sortit un vencedor i un vençut. Els uns s'han estremit del goig de les jornades més venturoses, i, compactes han llençat al vent el cant de l'alegria del desig tornat realitat; els altres, aclaparats per l'infortuni d'un moment cruelment advers, s'han dispersat emmaltats, pugnans per arrabassar-se la punxa feridora que els travessa el cor... Els uns, la rialla grassa, embogida, riolenta i sorollosa del rival que ajup a l'altre rival; els altres, el sanglot anèmic, la paraula compuguda i feble del gegant abatut i humiliat.

—Dóna goig sentir-lo, SR. DAIXONSES.

—Aquestes, més que lluites esportives, són lluites ideològiques.

—Epl!

—Sí, senyors, ideològiques! Per això el triomf o la derrota provoquen en cada un dels sectors el paroxisme del deliri entusiàstic o l'aclaparament profund de la dissort més despiatada. Són lluites en les quals el sentiment governa i abassega tota altra funció psíquica, i és natural que en guanyar uns perdim els altres, i que els uns riuguin i els altres plorin, però un riure i un plorar que tenen estridències d'epilèpsia i derivaris de tragèdia. Però això significa caliu i no s'afeblirà ni minvarà en aquesta competència duríssima i èpica, en aquesta perennal rivalitat, la fortitud dels barcelonistes encesos d'ideal.

—Amic SR. DAIXONSES avui s'expressa com un llibre que s'expressi bé.

—Oh, i quin estil, quins termes, quina ampulositat!

—L'esport no exclou la retòrica. Ens fem forts, tot fent-nos eloqüents. Si no tenim més que la pilota per esbravar-nos... doncs, cops a la pilota.

—No ens ha pas recitat un tros d'En Correuita?

—Que es creu que sóc un Berta Singerman de la èpica futbolística. Quan el sentiment hi és... deixin-ho córrer.

—I que hi diu la SRA. DALLONSES?

—Va endevinar el fracàs veient el pel d'En Zamora.

—I, cantriant de tema, que no ho saben que ha sortit un redemptor de l'humanitat allà en el cor de l'Àsia?

—N'està segur que és a l'Àsia?

—Quan els diaris ho diuen...

—I aquest Messies fa miracles.

—Uit! cega als qui hi veuen, fa enmudir els qui parlen, paralitza els que caminen... en fi, distarats; tot a l'inrevés del veritable Messies, encara que cridi als innocents amb paraules melososes i els expliqui paràboles. Llegeixin l'informació del corresponsal del Süddeutsche Zeitung sobre aquest meravellós subjecte.

—No entenc l'alemany.

—Es que ja ho porta traduït... no sé si "La Mañana" o "La Noche".

—No estic per bàbies. Ens encolomen cada enormitat els nostres diaris quan parlen d'indis i xinesos! Sense anar tan lluny, vegi el que deien d'En Milà. No va fer cap manifestació referent a la Mancomunitat. Si hagués dit que el veure-la enfonsada li havia produït alegria, hauria estat un memo i de memo no en té res.

—Si que hi ha gent malintencionada...

—Més del que es creuen.

—Bé, els corresponents madrilenys ho deuen dir purament per poder servir una nota "d'actualitat".

—Tot el que vulguin. El cas és que aquí la notícia va produir el seu efecte i a En Milà se li ha girat no poca feina per esborrar-lo.

—Un senyor que havia patit tant en temps de la vella política.

—Cert. N'havia tractat íntimament una pila de colles.

—En fi, la cosa ja s'ha esbombat i tots sabem a què atendre'ns.

—Pleguem el ram, que ens posem massa formals?

—Pleguem el ram!

La quimera de l'or, o...

El que vulguin. A nosaltres ens és igual, perquè no hem de fer la crítica de cap pel·lícula que no hem vist. El que hem vist i toquem, són els efectes que en algunes imaginacions singularment propícies de casa nostra han d'haver produït necessàriament aquestes produccions cinematogràfiques.

D'on ve sinó, aquesta febre de furgar la ciutat per tot arreu? Asfalta un carrer i desasfalta'l, de seguida; comença de fer sots, tapa'ls i torna'ls a obrir més enllà. No hi ha carrer ni passeig per modestos i quiets que siguin que se salvin d'aquesta fúria furgadora. La dèria esbotzadora no deixarà pedra sobre pedra i remourrà tots els ciments de fabricació autòctona. Aquest fer i desfer, aquesta frisança urbanista, és un viver d'emoció i d'esglais pels que hem de transitar. Avui has passat per tal carrer i no li has sabut endevinar cap perill; l'endemà, si hi tornes, ja et trobes amb el viver que deiem.

Quin sentit tindria aquest desfici, si no existís una causa racional que l'expliqués?

Creguin-ho: aquestes pel·lícules en tenen la culpa. Busquen or, vels ho aquí. La llegenda diu que sota les pedres del carrer de Barcelona, hi ha or a cabassos. Els que remonen sense descans el nostre pacient subsol, són uns terribles buscadors d'or. I el pitjor és que hi ha gent que sosté que n'hi troben. Nosaltres creiem que bé deuen trobar-n'hi, perquè sinó qui s'enfanga sense profit?

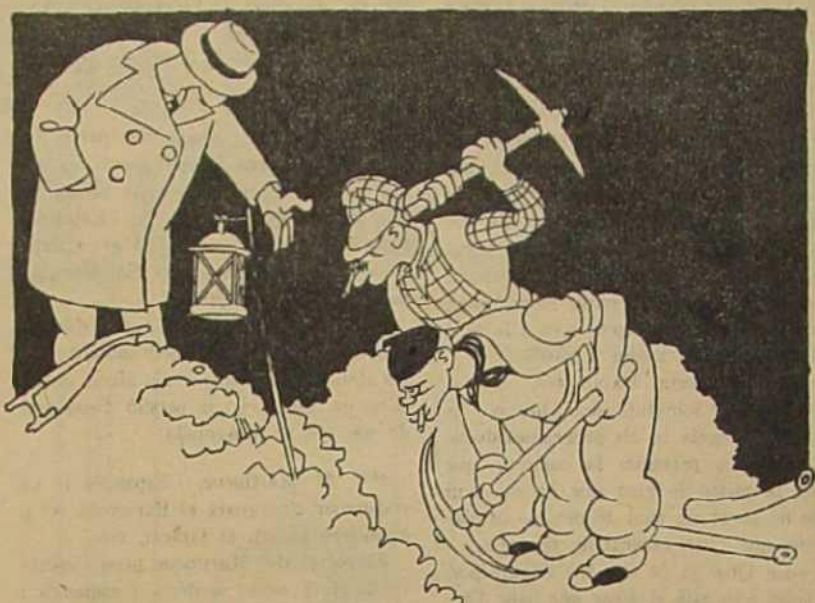
Els dejunis de "La Veu" són esmorzars

"La Veu" cada dia es torna un diari de notícies més sensacionals. Dilluns ens n'annunciava una que no agradarà pas gens als clients matinals dels quioscos, lleteries i altres canaletes. Segons "La Veu", i potser el Govern francès hi va massa fort. El telegrama diu textualment:

"CONTRA ELS DESDEJUNADORS

París, 25.—El Prefecte de Policia ha dictat una ordre prohibint l'exhibició de desdejunadors a París i en tot el departament del Sena.—Havas."

Ara ves per què han de prohibir que hom esmorzi en públic, si és del seu gust, fet i fet com si hom vol dejunar, que en definitiva sembla que era el que havia de dir la notícia.

—Però, per què treballem de nits?

—Perquè hem d'enllestir-ho de seguida, car la setmana que ve l'hem de tornar a destapar.

El parent de fora

EL SR. DAIXONSES té un cosí que viu a fora. L'altre dia vetaquí que el nostre home rep una postal de l'Estat: un dia d'aquests, baixo a Barcelona—li deia. Et porto una sorpresa que et quedaràs parat.

—Mira DALLONSES; ens arriba el cosí; haurem d'anar-lo a rebre—va dir a la seva senyora.

—Que vols dir que no sap a casa?

—Prou, dona, però veuràs, ja el coneixes. Es un noi tot tocat i posat. En Quel i demés m'escrivi que ens vol donar una sorpresa grossa. Qui sap, mare de Déu quina una se'n deu haver empecat. Aquests pagerols de vegades totes se les pensen. Hem d'ésser a l'estació, saps; que no es molestés...

—Es que ja estic escamada, DAIXONSES, de tant anar a l'estació a rebre cosins i nebots i tota mena de parents. El que volen és que hi vagis a tragar-los les maletes i la manta i els cistells i totes les endergues que duen. I, altrament, ves qui l'ha entabanat per fer-lo venir amb aquest temps tan dolent. No sé pas on el duràs per distreure'l. Els espectacles estan molt pansits.

—Fuig, dona, fuig. Si hi ha de tot. Mira, el duré a veure el *Yes Yes* al Còmic. A ell li agrada tot això de la ballaruga.

—I a l'Olympia que no li duràs?

—Vols callar? No faltaria sinó! Llàstima que els negres ja seran fora. Es un teatre que m'agrada de debó. Només hi van que números bons. Hi ha hagut el fakir Blacaman que trepitjava sabres posats de punta i s'ajeia damunt una trencadissa de vidres d'ampolles de mistela, i feia pronóstiques a 20 anys de terme; hi ha hagut aquestes noies de xocolata que és un número de primera i feien tots els papers de l'auca, i anit passada l'Uzudun, que és el valent més valent de tot Espanya, campió del pes fort, que amb un cop de puny et fa veure totes les estrelles que vulguis.

—Això de veure les estrelles al Quel no li agradarà, veus! Després que ja saps que ell al poble sempre fa la llei a tothom i si en veia un de més valent que ell no li faria gens de goig.

—Després hi ha hagut la Berta que ha vist que això era un vinya i l'altre dia el seu marit ja va omplir la fulla

del padró de cédules i vindran a viure aquí.

—No em parlis de la Berta, t'ho prego.

—Doncs mira que... Saps aquell vers de les campanes? Ara diu que encara el recitarà més llarg. Hi afegirà uns quants tocs més. Durarà tres quarts i tres quarts tocant campanes diu que farà molt bonic: Una estrofa més i ning, nang, ning nang, tocarà a Sometent; una altra estrofa, i ning, nang, ning, nang explicarà que repica i va a la processó, i acabarà tocant a morts.

—Res de Berta, DAIXONSES.

—Vigileu, sobretot, eh! Que no us enredin. Llegeix bé els programes abans. I que no us prenguin la cartera, que amb la mena de gent que hi va, avui que no corre un pam de net, no te n'adones que t'han escurat les butxaques...

—En Quel ja és viu. No tinguis por. I veies com està el dinar que haig d'arribar-me al Foment, que hi tenim una reunió.

K. NARI

Com que En Zamora estava cadavèric, un del públic va fer:

—Si sembla una calavera!

I aleshores un espanyolista, indignadíssim, va reclamar imperativament l'ajut d'un guàrdia civil:

—A ver! Que detengan a ese... (paraula groixuda) que ha insultat al señor Zamora, metiéndose en su vida privada.

Però al capdavant tot va quedar arran-

jat, car els veïns de l'irascible espanyolista varen arribar a convencer-lo que "una calavera" no és el mateix que "un calavera".

*** En Zabala abans del partit va anar a veure una gitana que li va dir que, si aconseguia posar una sabata al mig del camp, la porta de l'Espanyol esdevindria imperforable. El gran Pepe Luis va fer-ho així, però En Murguía va obligar-lo a calçar-se.

Amb tot, els de l'Espanyol atribueixen el seu triomf a aquell sabatot, que En Zabala pensa llogar als altres clubs, si no es resol aviat la petició d'augment de sou que té presentada.

*** Al Martinenc, l'Espanyol li va encolomar cinc goals, el Barcelona set i, diumenge passat, el Gràcia, nou.

El porter del Martinenc prou s'escarrassa plongeant a dreta i esquerra i corrent com una fiera engaviada d'un costat a l'altre de la porta; però, és fatal, cada diumenge, l'escor de l'adversari augmenta de dos gols, el mateix que si es tractés de la crescuda d'un riu.

No hi hauria manera que el Martinenc pogués jugar amb dos porters a la

vegada? Així la feina aniria més repartida.

*** Deia el *Mundo* de dilluns que diumenge passat el Sabadell, després del descans, va aparèixer amb "un gas tremendo".

A veure si els gasos tòxics, l'us dels quals està prohibit en la guerra, tindran aplicació als camps de fútbol!

*** Tenim un amic que no va al fútbol, però que tanmateix s'interessa per saber si el Barça ha guanyat o ha perdut. Però, en lloc de baixar fins a la Rambla per veure els resultats a les pizarres, es fixa en els sorolls que es produeixen al pis del costat. Si es veu riu i juga amb la canalla, és que el Barça ha guanyat; si els tanca al rebost i apallissa la dona, és que el Barça ha perdut.

Per cert que dilluns passat el nostre amic va ésser requerit pels parents de la víctima per a que tractés de convèncer l'interfecte que s'apuntés soci del Gràcia.

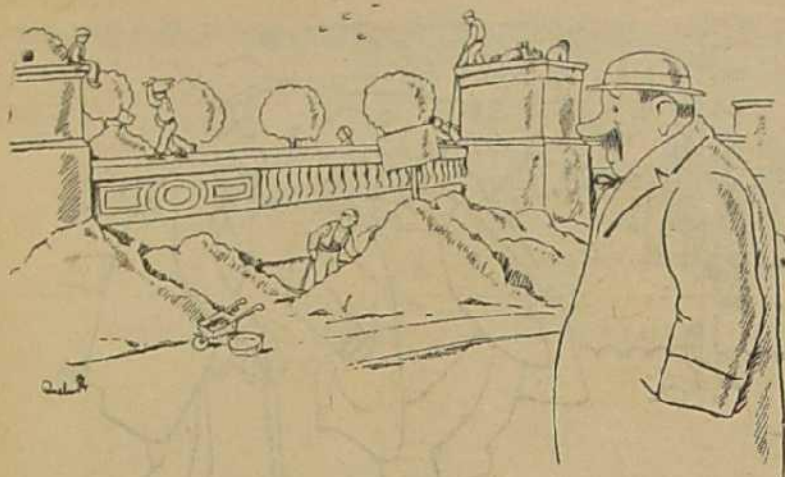
—Ja veurà, li deia la noia gran, com que els del Gràcia sembla que ara guanyen cada festa...

CAROL II

—Avi, avi, què era això que en deien eleccions?

—Ai, fill meu, gairebé no m'en recordo. Quan es feren les últimes, tot just em començava a afaitar.

REFLEXIO ELOGIOSA

—Decididament, els nostres regidors es dediquen de ple al Foment d'Obres i Construccions.

S'han celebrat els plens secrets, gràcies a Déu, i gràcies a ésser ben secrets he tingut més facilitats per a veure el que hi passava. El lector comprendrà que un seient, si està ocupat, no pot veure-hi pel seu propi ull. Així, la condició de secrets dels plens m'ha deixat la vista lliure. Quins plens! Semblaven aquell de l'Olympia la nit que la companyia Caramba representava "La danza de le libellule" amb tot luxe de detalls i el palc prosceia ple de gent d'upa! Tothom anava decidit a exposar-se al que fos, perquè en definitiva s'havia de tractar de l'Exposició. Es clar que s'aprovà el que havia d'aprovar; però el senyor Ponsà bé sap els mèrits que féu per l'ordre i la disciplina i per a fer-ho comprendre als regidors, ja que no és pas el mateix un regidor que un conceller i, com les electricitats del nomax nom es rebutgen, però com les de nom contrari treuen xispes.

El senyor Sales i Anton volgué intervenir deu o dotze vegades, ja que es tracta de fer que els palaus siguin ben baratets, però mai no hi arribà a temps. El bon costum de passar-se els diumenges estudiant i anotant l'ordre del dia, no li donà resultat. Ell bé prou posa notes: "Seria interesante saber si...". Veu el dia; ell segueix l'ordre i quan

arriba al punt volgut, se sent un brunzir de fonògraf incipient i:

— "Seria interesante saber si este dic-tamen..."

La resposta ve immediatament:

— "Ya está aprobado".

Ell no es descoratja pas. Aleshores va més de pressa i a la següent nota, fonògraf i pregunta. I aleshores resulta que encara no hi han arribat.

El senyor Sales i Anton és un home de principis. Ell ha entrat a l'Ajuntament únicament per a fer un bé a base del "socialismo español". A ell, però, que no li vinguin ni amb les institucions ni amb l'actual Govern, ni amb el Directori, ni amb la religió, ni amb els fills adoptius. Ell està al marge de tot això i no en vol saber absolutament res. Quan s'inicia una conversa o discussió sobre alguna d'aquelles coses, ell fa una extremitud d'aquelles que els francesos en diuen un "haut-le-corps", i, aixecant-se, es posa les mans avall del ventre i corre cap el mingitori. És una malaltia especial que el pobre senyor, discretament, pateix.

El senyor Del Río, que és l'home més adequat per aquests afers, s'hi diverteix una barbaritat proposant a cada moment nomenaments de fills adoptius. Si això continua, s'hauran d'eixamplar els conductes si no es vol una inundació. Quan el senyor Sales i Anton jutja que el temps prudencial ha passat, torna satisfet; però, de vegades, no ha passat i, al conjur magne d'un senyal que li fa

algun company, se sent novament atacat d'una necessitat personal i intransferible. Arriba aquesta particularitat fins al punt que l'altre dia assistia a una reunió en la qual es parlava, naturalment, d'interessos municipals i, en sentir parlar de "derechos reales", sortí escapat amb les mans al ventre.

Els tips de cervesa que es deu fer aquest conceller per a satisfer les seves conviccions!

EL-TERCER-SEIENT-A-MA-ESQUERRA
-DE-LA-PRIMERA-FILA-DEL-PUBLIC.
(Dreta i esquerra les del regidor)

Segons han cuitat a fer saber els propis interessats per mitjà dels diaris, el grupet que sota quinze o vint denominacions fa el joc polític de l'Swartz s'ha instal·lat, rellogat o el que sigui "provi-

ARTISTA... PRUDENT

— Amb això dels homenatges s'ha d'anar molt en compte: a mi mateix, ara com ara, oferir-me un vermut seria assassinar-me!

— Veu, ara hi construeixen cases de cinc pisos perquè després no diguin que no hem estat constructius.

sionalment" a un pis del carrer de Fernando, al qual pis, de sis a vuit del vespre, hom hi trobarà "a persona que orientarà, naturalment, a qui hi vagi, en su natural deseo de afianzar su credo monárquico-liberal".

Ai, senyor! Aquesta gent encara es creu que som en temps de la "Jamaica".

"La Nación", de Madrid, òrgan oficial del "P. U. P.", publicà dimecres passat un article dedicat a la mort del gloriós cardenal Mercier, sota l'epígraf,

un si és no és carrincló, de "Un báculo que era como un tallo de lirios".

Els seus col·legues barcelonins de "La noche" poden estar-ne ben contents: sempre hi ha un pitjor.

En Lerroux fa córrer que d'aquí un parell de mesos tornarà a Barcelona.

Si, si, que vingui. Ens convé com el pa que mengem: hi ha tants personatges tristos o que no permeten la barri-la impune, que no sabem per on girar-se.

En canvi, el xarruc emperador del Paral·lel és encara més divertit que un

discurs del jove comte de Pomés i un hom si pot abonar amb més facilitat que al galliner d'un teatre de barriada.

El senyor Milà i Camps s'ha sentit profundament molestat—i amb tota la raó—perquè els corresponents de Madrid varen transmetre a la premsa de Barcelona una falsa informació del seu discurs a l'Assemblea de Diputacions, segons la qual falsa informació, el senyor Milà havia dit que "havia experimentat l'alegria més grossa de la seva vida en veure caure la Mancomunitat de Catalunya".

Es veu que els corresponents madrilenys es creuen que som en temps de la vella política, que els diputats de la "Lliga"—com sostenien els de la "U. M."—a Madrid deien una cosa i a Barcelona en deien una altra.

Anunci de viatge.

Hi ha qui assegura que qualsevol dia el carril del carrer de Balmes s'emportarà el senyor baró de Viver.

I encara hi ha qui hi afeix que serà amb bitllet només d'anada.

L'homenatge popular a En Russinyol, celebrat diumenge el parc, va tenir un èxit apoteòsic. Hi assistiren més de quinze mil persones, la majoria obrers.

Ho celebrem, tant perquè s'ho mereix l'autor de "Llibertat", com per haver-se demostrat una vegada més que, quan convé, la gent surt de casa.

RADIO-OIENT FELIÇ

— Que se'n sent de bé! Com se coneix que al pis de sota hi ha una fàbrica de somiers!

Sala PARES

(E s t a b l i m e n t s M a r a g a l l)

PETRITXOL, 3 i 5 - BARCELONA - Telèfon 3523 A

Aquesta és la casa on trobareu els millors

Marc*s* i Motllures

per a tota mena d'enquadraments

Gran Balneari

Vil·la Engràcia

d'Espluga de
Francolí

**37 xalets que es
lloguen per me-
sos i temporada**

INFORMES A BARCELONA:
Carrer del Bruch, 114, pral.

De 7 a 8 del vespre :: Telèfon: 1339 G.

T.S.F. LA CASA DE T.S.F. L'AFICIONAT T.S.F.

RAMBLA DE LES FLORS, 10 i 26
B A R C E L O N A

Taller Especial de T. S. F.
amb personal tècnic competent

Reparació de cascos : Auriculars : Apa-
::: rels de làmpares i de galena :::

Tipografia Occitània

TREBALLS DE LUXE I COMERCIALS
REVISTES DE TOTES CLASSES
PROGRAMES
TARGETERIA

Encarnació, 27 i 29 - Barcelona (G.)

CONSTRUCTIUS... A L'INVERSA

—Ja ho veu, Sr. Daixonse. Que no sigui dit que no hem fet res.
 —La qüestió és deixar rastre.